

ELIZA MAZILU

Stele întunecate

Tărâmul de dincolo

Partea 1

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAZILU, ELIZA

Stele întunecate / Eliza Mazilu. - Brașov : Libris
Editorial, 2016
ISBN 978-606-8814-07-0
821.135.1-31

Director editorial: Dana Anghelescu
Design copertă: Wizzdesign
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Libris Editorial
Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: editura@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

DESCRIERE

Demonii sunt peste tot, mă avertiză ea. Stau ascunși în întuneric de unde pândesc. Gata de atac. Pregătiți să nimicească orice. Dar există lucruri mai teribile decât acei demoni. Există Diavolul, iar el este nemilos.

Jocelyn Dawn este o adolescentă de șaptesprezece ani, puțin cam paranoică. Bine, așa o consideră toată lumea — în realitate, o creatură necunoscută îi vorbește și o îndeamnă să facă lucruri rele. Se confruntă cu o mulțime de probleme la școala ei, una dintre ele fiind chiar colegul ei de cameră, un băiat nu tocmai prietenos. Problemele adolescente trec pe locul secund când ea descoperă că vocea misterioasă vrea din ce în ce mai mult de la ea, iar colegul ei de cameră se dovedește a fi mai mult decât o persoană enervantă. Oare va supraviețui Jocelyn cruntului adevăr? Sau se va lăsa pradă ispitelor oferite de acea entitate?

ÎNGERI

Îngeri pierduți căzuți în mare
Îngeri rătăciți orbiți de soare
Îngeri uitați fără cuvânt
Îngeri aruncați de pe pământ
Îngeri plângând se-aud în noapte
Îngeri tăcuți pășesc spre moarte
Îngerii mor, căzuți în mare
De oameni uciși cu nepăsare.
Îngerii mor, tăcuți și reci
Se văd în ochii lor cuvinte seci
Și ruga a pierit când îngeri nu sunt
Mă-ndrept spre infinit călcând pe pământ
Și ochii mă dor, spre oameni privind
Strivind în calea lor îngeri murind.
Tălpile îmi ard pe pământ când pășesc
Îngerii pier iar eu mă rătăcesc
Cu ochii flămânzi oamenii pândesc
Îngerii murind, spectacol grotesc
Ochii mă dor, spre oameni privind
Strivind în calea lor îngeri murind.

Krista Lurtz

PROLOG

M-am trezit imediat ce am simțit două mâini scuturându-mă cu putere.
– Jo, trezește-te, este doar un vis!

Nu mai aveam putere să respir. Așternuturile patului erau dezordonate, iar eu eram aproape de margine, gata să cad. Eram epuizată, gâfâind mai ceva ca un astmatic și puteam să simt cum broboane de transpirație mi se formau pe frunte. Gâtul îmi era uscat și mă ardea, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva am țipat în timp ce dormeam. Încercând să mă liniștesc, am privit prin cameră atât panicată cât și furioasă, căutând cu privirea stingheră umbrele ce-mi băntuiau noaptea.

– Lasă-mă în pace! am ordonat eu, auzind din nou zumzetul familiar din capul meu.

O parte din mine era captivă în acel vis, nereușind să mă desprind de el. Era ca și cum fusesem acolo, trăind totul pe pielea mea, experimentând fiecare lucru. Vocea aceea continua să-mi vorbească chiar dacă eu încercam din rășputeri să o ignor,

dar nu avea niciun rost. Mereu reușea să ajungă la mine. Mereu reușea să mă tortureze. Nu exista nicio scăpare pentru mine, nimic care să mă salveze de propria-mi minte.

– Jocelyn, a fost doar un coșmar, mă alină o voce cunoscută, mult mai blândă decât cea din capul meu.

Pentru prima oară în acea seară simțeam că pot să respir normal. M-am uitat către persoana ce stătea în fața mea și am simțit un nod formându-se în stomacul meu. Atmosfera devenise brusc mai liniștită, de parcă simpla lui prezență putea să gonească orice era malefic.

– Gabriel, i-am rostit numele apăsător, cred că n-am să mai pot dormi după visul ăsta.

Dar n-am avut dreptate. Nu după mult timp am reușit să adorm din nou, de data asta fără să mai visez alți oameni murind sub ochii mei și sângele lor pătându-mi mâinile și mintea.

CAPITOLUL 1

Nu știu ce uram mai tare: faptul că trebuia să mă trezesc cu noaptea-n cap sau faptul că trebuia să merg la școală.

Bănuiesc că ambele erau destul de nasoale. Însă imediat ce m-am uitat la ceas am ignorat acele gânduri. Orele începeau la 8:30 și era 8:15. *Fir-aș eu să fiu!*

M-am ridicat cu greu din pat, după care m-am târât la baie. Școala era o adevărată pacoste; cel puțin școala asta. Dacă nu ajungeam la timp, riscam să primesc detenție din nou, lucru pe care nimeni întreg la minte nu și-l dorea. Aveam deja un dosar stufos în care aveam cel puțin cincizeci de detenții.

Imediat ce m-am îmbrăcat, mi-am strâns lucrurile și am zâmbit când m-am uitat la ceas: 8:23. Țasta da record.

Liceul Northvale era o școală de elită care, din fericire, avea și campusuri pentru elevi. Partea tristă era că... Ei bine, intimitatea nu era prea băgată în seamă aici. Fetele puteau să stea în dormitoare cu băieții dacă doreau, singura condiție fiind ca ambii

să fie seniori. Există un campus doar cu fete, în partea de vest, iar în partea de sud era campusul băieților. Campusul în care locuiam eu – cel cu băieți și cu fete – se afla la est iar în centru se afla clădirea principală, locul unde cu toții ne strângeam pentru a lua micul dejun și pentru a fi torturați mental timp de șapte ore.

Totuși, oricât de tare îmi doream, nu mai aveam timp pentru micul dejun. Imediat ce am intrat în școală, am luat-o la fugă către primul meu curs: „Religiile universale”. Nu era tocmai materia mea preferată, dar orice era mai bun decât algebra.

Puținii elevi rămași pe holuri îmi aruncau priviri ciudate, făcându-mă să-mi rotesc ochii fără să scot o vorbă. Oamenii obișnuiau să se holbeze la mine, dar reușeam de fiecare dată să-i ignor fără prea mare greutate. Nu pot spune că îmi făcea plăcere, dar nu aveam altă opțiune.

Imediat ce am ajuns în clasă, am răsuflat ușurată. Profesorul nu era aici, ceea ce însemna că am scăpat de detenție.

Până acum.

Am scanat clasa cu privirea, până când l-am văzut pe Gabriel — colegul meu de cameră. Stătea tolănit în locul său obișnuit și părea că se joacă pe telefon, însă eram foarte sigură că trimitea mesaje. Am mers furioasă către el, așezându-mă pe locul gol din dreapta sa.

– Ar trebui să știi că nu este deloc amuzant ce ai făcut, i-am spus în șoaptă, sperând că nimeni nu mă aude. Puteam să primesc detenție din cauza ta!

– Dar n-ai primit, răspunse el pe un ton rezervat. După care îmi aruncă o scurtă privire curioasă și întrebă: Realizezi că am mai avut o oră înainte de asta, nu? Deci probabil deja ai o detenție pe listă.

Am mormăit niște cuvinte deloc drăguțe despre el și remarcile sale complet nefolositoare. Gabriel sau Gabe – cum

preferam eu să-i spun – era colegul meu de cameră nesuferit cu care conviețuiam de ceva timp. Era destul de înalt, bine făcut, cu părul blond, ciufulit într-un mod stilat și avea niște ochi deschiși de culoarea migdalelor. Păcat totuși că atitudinea lui strica totul.

Aici, Gabe avea o reputație, sau cel puțin încerca să aibă. Ori era băiatul complet izolat de lume cu o latură misterioasă, ori era un petrecăreț de zile mari, care nu lipsea de la nicio petrecere și care bea o groază de alcool. Știam că are o inimă bună, dar faptul că prefera să fie mai închis în el nu-l prea ajuta. Erau momente în care ne înțelegeam bine și altele în care voiam să-i scot ochii cu o lingură.

Totuși nu se afla printre persoanele mele preferate deoarece avea prostul obicei de a-mi dezactiva alarmele cu scuza că „nu suferă zgomotul ăla”. Oh, și deseori mă și urmărea, lucru pe care nu-l prea înțelegeam. Era destul de înfiorător, chiar și pentru o persoană ciudată ca el. Existau momente în care mă privea cu suspiciune în timpul orelor sau, uneori, chiar și în camera pe care eram nevoiți să o împărțim. Nu am adus vorba de asta în discuțiile noastre pentru că după aceea mi-ar fi spus și el că sunt paranoică.

Paranoică!

- *Jocelyn...*

Fiorii mă cuprinseseră când am auzit pe cineva șoptindu-mi numele într-un mod suav, dar după câteva clipe am realizat că vocea era doar în capul meu. O luam razna. Am prins marginile cărții din fața mea și le-am strâns, încercând să mă calmez. Inima îmi bătea cu o putere uimitoare, de mă miram că nu-mi sărea din piept. Nu puteam să-mi explic ce simțeam în momentul acela — furie, repulsie, poate chiar și curiozitate. Dar niciuna dintre ele nu era mai puternică decât teama ce-o simțeam și cu care, eventual, mă obișnuisem. Îmi provoca o stare de rău și mă cutremuram de fiecare dată. Era ca și cum cineva îmi viola intimitatea, iar eu nu

puteam să sufăr acest lucru. Nu eram genul de persoană care să împartă ceva.

Am început să mă uit frenetică în stânga și-n dreapta, având din nou sentimentul că cineva mă privește. Desigur, toată lumea se holba la ciudata clasei, dar simțeam că cineva — sau *ceva* — se uita la mine atât de insistent, încât voiam să mă fac mică într-un colț și să dispar.

– Jo, ce ai pățit? De ce tremuri?

Eram conștientă de faptul că eram speriată, însă nu îmi imaginam că tremuram. Venind vorba de mine, nu era nimic nou. Nu puteam să am altă reacție când o chestie din capul meu îmi vorbea.

– Nu am nimic, am murmurat eu, mai mult pentru mine.

Gabe știa bine că mint, dar a ales să nu mai spună nimic. În schimb, se apropie mai mult de mine, lipindu-și brațul de-al meu, încercând parcă să-mi spună să mă liniștesc. Nu îl consideram genul de persoană care să consoleze pe cineva, dar am zâmbit slab, mulțumindu-i în șoaptă pentru că îmi era alături.

Nu știu ce era mai înfricoșător. Faptul că trăiam cu impresia că o entitate îmi vorbea sau Gabe care încerca să mă consoleze. Ambele situații mă făceau extrem de confuză.

Restul orelor trecură rapid și, din fericire, fără niciun incident până când am ajuns la sala de gimnastică. Aveam sport, o „materie” pe care probabil nimeni nu o agreea. Cel puțin eu n-o făceam.

În timp ce majoritatea fetelor din vestiare vorbeau și râdeau, eu n-am făcut nimic altceva decât să mă schimb în echipamentul meu și să-mi prind părul într-o coadă de cal. Din nefericire, nu eram suficient de cunoscută printre colegi ca să-mi fac ușor prieteni, de parcă proveneam din pleava societății. Hm, de fapt, aveam o singură prietenă, care chiulea de la această oră.

- Haideți doamnelor, avem un meci de jucat! a strigat doamna Lauren.

Nu am putut să mă opun, așa că pur și simplu am mers acolo, pregătindu-mă de meciul de volei. Minteța îmi era plină de imaginile din visele ce mă bântuiau de ceva timp, făcându-mă să-mi pierd concentrarea complet. Tot ce puteam să văd era sânge împrôscat pe jos, pe pereți și pe colegii mei.

În timp ce m-am așezat în locul meu am putut să simt mai multe perechi de ochi urmărindu-mă cu mare curiozitate. Ar fi fost ușor să par înspăimântată sub privirile lor, dar am continuat să-mi țin capul sus, tratându-i cu indiferență. Am făcut din asta o regulă - să-i ignor. Nu puteam să pun la suflet tot ce spuneau. Era ca și cum aș fi fost de acord să fiu înconjurată de negativitate și întunerice, iar eu nu voi fi niciodată de acord cu acest lucru.

- Hei, Jo! Am auzit că aseară ai avut iar o criză de nebunie. Să-ți aranjăm o exorcizare?

M-am întors către singura persoană care putea spune asta, simțind un ghimpe în coaste. Evan stătea țațoș pe o bancă împreună cu prietenii săi care râdeau la glumele sale proaste. Orice persoană întreagă la minte și-ar fi dat seama că Evan nu era doar stupid, cât și un complet idiot, iar soarta a făcut ca el să fie clovnul școlii.

- Vezi-ți de treabă, i-am spus pe un ton autoritar.

Totuși, avea dreptate. Seara trecută chiar am avut un coșmar ce m-a făcut să țip suficient de tare încât să trezesc probabil jumătate din campus. Mă cuprindeau fiorii numai când mă gândeam la asta. Imagini cu oameni murind se rula în mintea mea din nou, provocându-mi atât teamă cât și revoltă. Mă simțisem conectată cu acești oameni, cu toate că nu-i mai văzusem vreodată. Erau niște simpli străini. Era ca și cum sângele lor era pe mâinile mele, învinovățindu-mă pentru ceva ce nu am făcut. Mă simțeam murdară, vinovată din cauza asta.

Aveam sentimentul că o grămadă de inocenți au murit de mâna mea.

Gabe mă trezise din coșmar, ca întotdeauna. Mă scuturase atât de tare încât m-am trezit și mai speriată decât eram. Fuseseră vreo două dăți în care a încercat să mă întrebe despre ce a fost vorba dar, văzând că nu puteam scoate două vorbe coerente despre ce se întâmpla în mintea mea, a renunțat să mai pună întrebări. Era mult prea personal și dificil pentru mine. Asta, și faptul că nu credeam că va înțelege. Oricum, probabil și el mă considera o nebună. Doar auzeam voci.

– Eu îmi văd de treabă, a răspuns el arogant. Iar treaba mea este să fiu la curent cu toate lucrurile din școala asta. Și tu pari să fii o enigmă pentru noi toți, Dawn.

I-am zâmbit inocentă în timp ce imagini agresive și violente îmi tulburau mintea. Puteam să văd atâta sânge, dar nu era al meu.

– Oh, nici n-ai idee despre ce vorbești, Evan. Nici n-ai idee.

Jocul începuse și toată lumea era concentrată; mai puțin eu. Simțeam că mă sufoc aici, înconjurată de atâția oameni ce mă priveau critic. În timp ce coechipierele mele țipau la mine să mă mișc, am continuat să rămân pe loc pe întreaga durată a meciului de volei. Aveam nevoie să ies la aer, nu să stau închisă într-o sală plină cu adolescenți care eșuau lamentabil când venea vorba să lovească o amărâtă de minge.

Am cerut voie profesoarei să merg la toaletă care, după ce a făcut o grimasă și a murmurat ceva despre lipsa de respect față de oră, mi-a dat voie să merg.

– *Fuga nu te va scăpa de adevăr..*

M-am oprit din mers și am privit în jurul meu. Holurile erau pustii și nu era urmă de cineva. Pielea mi se făcuse ca de găină și am încercat să-mi păstrez cumpătul, dar părea al naibii de dificil.

- Lasă-mă în pace, am șoptit eu, crezând că acea entitate mă aude. Doar lasă-mă în pace.

Încercam să mă conving că toate astea erau doar în imaginația mea, că, cel mai probabil, deliram, dar nu puteam. Știam foarte bine că nimic din asta nu era o iluzie și că, de fapt, eu mă confruntam cu ceva cât se poate de real. Doar că îmi era prea frică să admit acest lucru.

- Domnișoară Dawn, mi-a vorbit o nouă voce, făcându-mă să tresar. Nu ar trebui să vă plimbați singură pe holuri. S-ar putea să vi se întâmple ceva.

M-am întors către domnul Jeffrey, profesorul nostru de religie.

- Este o școală, am spus eu sec. În afară de extra detenție, ce mi se poate întâmpla?

Râse de parcă era cel mai amuzant lucru posibil. În ciuda faptului că era un profesor de Religii Universale, domnul Jeffrey nu părea deloc hotărât să ne transforme pe toți în niște fanatici religioși sau să ne oblige să memorăm Biblia sau alte legi religioase. De fapt, era unul dintre cei mai prietenoși profesori din acest liceu, asta fiind probabil din cauza vârstei. Era tânăr, teribil de tânăr. Era înalt și avea părul brunet, puțin mai lung, cu ochii căprui și o scânteie de amuzament în ochi. Unii îl mai luau drept elev uneori, fapt ce-l distra mai mereu. Pe lângă asta, într-o zi, în timpul unui test am putut să jur că l-am văzut cum bea dintr-o sticlă micuță ceva ce nu putea să fie decât alcool.

- De fapt, voiam să vorbesc cu tine, a spus el, arătând spre clasa lui ce părea să fie goală.

M-am întrebat dacă profesoara de sport s-ar supăra, dar nu voiam să mă întorc acolo oricum. Așa că am intrat în clasa domnului Jeffrey, așteptând să închidă ușa în urma lui.

- Despre ce e vorba? l-am întrebat precaută.

S-a întors către mine și m-a studiat în liniște pentru câteva secunde. Mereu părea să fie un om curios, care studia oamenii

îndeaproape dar, de data asta, puteam simți cum privirea lui mă pătrundea, căutând ceva anume. Era aproape înfiorător.

– De ceva timp m-am întrebat ce este atât de ciudat la tine, domnișoară Dawn, dar nu mi-am putut da seama. Până acum.

Am înghițit în sec. Despre ce vorbea? Și el a auzit zvonurile cum că sunt nebună? Dacă da... ei bine, ar fi cazul să-mi iau rămas-bun de la școala asta și să mă pregătesc pentru un spital de nebuni, unde majoritatea persoanelor credeau că îmi este mai bine.

I-a luat câteva secunde ca să continue și, când a făcut-o, am rămas destul de surprinsă:

– Știi că ești orfană și că această școală este practic casa ta. Îmi pare extrem de rău pentru ce ți s-a întâmplat, domnișoară Dawn, dar asta nu este o scuză pentru...

– Uitați, l-am întrerupt eu, dacă este vorba despre eseul ăla de săptămâna trecută, promit că-l aduc mâine. Am uitat complet de el. Știi că sunt orfană, iar asta nu este o scuză suficient de bună, dar n-a fost intenția mea. Promit că am să-l aduc mâine la prima oră.

Nu am realizat cât de repede vorbisem, până când domnul Jeffrey a început să râdă din nou. Și ce mai râdea! Avea un râs aproape contagios, ce mă făcea și pe mine să vreau să râd. Doar că n-am făcut-o.

– De ce râdeți? l-am întrebat, încruntându-mă.

– Pentru că ești extrem de nostimă, domnișoară Dawn. Intenția mea nu era să îți fac reproșuri, a spus încă zâmbindu-mi. Voiam să îți spun că asta nu este o scuză pentru a nu te proteja singură. Sau de a te apăra. Liceul este un loc dur care nu scutește pe absolut nimeni de drame și probleme.

L-am privit preț de câteva secunde, crezând că probabil glumește. Dar nu glumise. Era foarte serios, în ciuda zâmbetului său carismatic.

Totuși, avea dreptate. Eram orfană de mică. Asistenții sociali mi-au spus că am fost găsită de niște localnici pe pragul unei mănăstiri, iar ei m-au trimis la un spital și tot așa. Niciodată nu am reușit să aflu cine sunt adevărații mei părinți, dar asta nu s-a aflat vreodată pe lista mea de priorități. Nu m-au vrut, așa că nicieui nu îi vreau pe ei. Găsirea lor ar face lucrurile mai dificile decât sunt deja. Asta dacă mai sunt măcar în viață.

În primii mei ani de viață am locuit cu o familie adoptivă, iar la vârsta de paisprezece ani am ajuns aici, la liceul Northvale. Era un loc plăcut în care să trăiești, dar regulile erau uneori mult prea stricte, iar eu nu sunt cunoscută drept elevul model. Știam majoritatea profesorilor de aici, cu care am crescut. Mulți mă plăceau, dar erau și unii profesori noi (domnul Jeffrey, în situația de față) pe care încă nu-i știam.

Să trăiești într-un campus avea, totuși, dezavantajele sale. Unii se luau uneori de mine. Alții mă bârfeau. Mai existau unele persoane care preferau să le facă pe amândouă, precum Evan. Mereu am încercat să mă protejiez cât de bine puteam, doar că nu tot timpul îmi ieșea. Nu avea cine să-mi spună ce ar trebui să fac în anumite situații, așa că, pur și simplu, mi-am urmat instinctele.

- Nu știu despre ce vorbiți, i-am spus după mai multe momente de tăcere.

Și-a scuturat capul, după care a scos dintr-un sertar al catedrei o mică sticlă pătrată, argintie. I-a scos capacul și a început să bea din ea ca și cum ar fi fost apă, cu toate că aveam sentimentul că nu eram nici pe-aproape. Nu știam dacă ar trebui să plec sau să-i spun că ceea ce face este împotriva regulamentului, dar ceva îmi spunea că degeaba aș fi făcut-o. Probabil mi-ar fi râs în față. Profesorul Jeffrey nu părea să fie genul de persoană căreia să-i pese de reguli prea tare.

După ce a terminat de băut din acea sticlută, a pus-o la loc, privindu-mă cu o expresie amuzată. În tot acest timp l-am privit șocată, însă am refuzat să scot o vorbă.

– Nu te mai zgâi atât, domnișoară Dawn. Poate este împotriva regulilor, dar nu este și împotriva regulilor *mele*, zise el.

L-am privit ciudat.

– Sunteți profesor de religie. N-ar trebui asta să fie împotriva regulamentului?

Asta doar l-a făcut să pară și mai amuzat. Evident, se bucura când un elev lua parte la asemenea spectacol și apoi îi reproșa că acest lucru nu este permis unui profesor de religie.

– Nu, chiar deloc. Sunt un suflet liber. Și tu ar trebui să fii la fel, replică el. Tot ce am vrut să-ți spun este că ar fi un lucru bun dacă ai încerca măcar să ripostezi bastarzilor ăloră. Asta dacă nu vrei să intervină un profesor, bineînțeles, dar nu cred că ai vrea asta. Eu doar ți-am oferit un sfat prietenesc.

Nu știu dacă era din cauza alcoolului sau nu, dar domnul Jeffrey părea teribil de înțelept. Iar eu pur și simplu stăteam acolo, privindu-l cum îmi dă lecții zen. În orice altă circumstanță i-aș fi spus că blufează, dar știam că nu avea rost. Nu era idiot.

Totuși nu puteam să înțeleg ce legătură avea el cu toate astea. Nu mă cunoștea și probabil habar n-avea ce făceam. De ce s-ar băga în asta? Erau și alți profesori aici care erau conștienți de problemele mele, dar preferau să tacă. El, după cum se vedea, n-o făcea.

– Mulțumesc pentru sfat, domnule Jeffrey, i-am spus eu politicos. Dar cred că ar trebui să mă întorc la oră.

M-am îndreptat către ușă, dar înainte să apuc să ies din clasă, domnul Jeffrey mi s-a adresat din nou:

– Spune-mi doar Jeffrey. Sau Jeff. Mereu am avut impresia că «domnul Jeffrey» mă face să par mult mai autoritar și mai în vârstă decât sunt de fapt.

Surprinsă, m-am întors către el.

– De ce ați vrea să vă spun așa? Sunteți un profesor, iar eu sunt o elevă. Nu pare prea adecvat.

Mi-a oferit un zâmbet șiret și o flacără de amuzament apărut în ochii săi.

– Nimic nu este adecvat în viața reală, Jo. Și cred că tu și cu mine avem câte ceva în comun.

